

РЕШЕНИЕ

№ 866

гр. Варна , 11.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и първи април, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Даниела И. Писарова

Членове: Светлана Тодорова
Цветелина Г. Хекимова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
като разгледа докладваното от Светлана Тодорова Въззивно гражданско дело
№ 20213100500636 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“, ЕИК 121265177, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, чрез адв. Т.С., срещу решение № 261219/13.11.2020г., постановено по гр.д.№ 9346/2019 г. по описа на ВРС.

В жалбата се излага, че решението е неправилно, незаконосъобразно и постановено в разрез със събрания в хода на процеса доказателствен материал. Оспорва се извода на съда, че съгласно съдържанието на договора липсва надлежно уточнение на задължението за представяне на протокол от аварийен комисар; не е посочено дали се касае за протокол от административен орган или за такъв от оторизиран експерт; не са отразени наименованията и координатите на т. нар. аварийен комисар; не е посочен начинът на определяне на размера на щетите по товара, като посочените пропуски обуславят неяснота, която не би могла да се вмени в тежест на застрахования. Сочи се, че фигурата на аварийния комисар не е нормативно дефинирана, като в практиката той има функция, подобна на вещото лице - извършва оглед на щетите и дава заключение за механизма на тяхното

възникване. Позовава се на т.11 и т.12 от застрахователния договор, съгласно който при настъпване на застрахователно събитие застрахованият е длъжен да изиска протокол от аварийен комисар за щети в размер над 1000 евро за удостоверяване на събитието като при неизпълнение на това задължение застрахователят може да намали размера на обезщетението или да откаже плащане, както и на чл. 13 от застрахователната полица, в изпълнение на който при предявяване на застрахователна претенция, застрахованият е длъжен да представи на застрахователя протокол на аварийен комисар в случай, че щетата надхвърля предполагаем размер от 1000 евро и в противен случай - протокол за оглед. Сочи, че доколкото щетата е настъпила в чужбина по силата на чл.14 от Общите условия по застраховка „Отговорност на превозвача при международен автомобилен превоз на стоки" застрахованият е бил длъжен да изиска протокол от аварийен комисар за удостоверяване на събитието, независимо от размера на щетата.

По делото липсват данни къде е бил разположен процесния автомобил „Форд" при превоза, как е бил укрепен и как е бил защитен при превоза.

На следващо място се сочи, че не е оборено твърдението на ответната страна, изложено в хода на първоинстанционното производство, че превозваният товар - лек автомобил не е бил укрепен в достатъчна степен при натоварването му в автовоза и това е довело до неговото увреждане. Съгласно чл. 395, ал. 1 от КЗ застрахованият е длъжен да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, да спазва предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди. В тази връзка се позовава на разпоредбите на чл. 5, т. 5, т. 6 и т. 10 от Общите условия по процесната застраховка, не се покрива отговорността на превозвача за загуба или щета: причинена поради груба небрежност, проявена от застрахования, от негови служители или други наети лица, използвани за извършване на превоза; при неизправност и/или неподходящо натоварване на транспортното средство, както и при неукрепени или недостатъчно укрепени товари; при неизпълнение или нарушение от страна на застрахования на нарежданията и указанията на изпращача и клаузите на превозния договор.

Поддържа се възражението, че товарът не е бил проверен към момента

на натоварването му или за начина на укрепване, съответно настъпилите увреждания са възникнали поради недостатъчната обезопасеност и обездвиженост на превозвания товар - леки автомобили, вследствие на което един от автомобилите е повреден от елементите на автовоза. Сочи се, че съгласно от заявка № 1804/507 - договор за извършване на международен транспорт от 11.04.2018г., възложителят по договора за превоз „Спед С" ООД е имал специални изисквания за обезопасяване на товара, които не са спазени предвид настъпилите увреждания, доколкото същите са настъпили по време на натоварването, на превоза или на разтоварването. Твърди се, че липсват надлежни доказателства в изпълнение на това задължение като частта от заявката, която съдържа самите изисквания на възложителя и в цялост заявка договор № 42/11.04.2018г. между „Валтранс 98" ООД и „РМ Класлайн" ООД. Счита се, че ищецът не е доказал, че е натоварил стоката, по начин, подходящ за превозването, за което обстоятелство не са ангажирани доказателства.

Оспорва се извода на съда за липса на изтекла давност за предявяване на претенцията. Сочи се, че съгласно чл. 32, т. 1 от Конвенцията (CMR) исковите, свързани с превози, подчинени на Конвенцията, се погасяват с изтичането на едногодишен давностен срок. В конкретния случай събитието се твърди да е настъпило на 16.04.2018г., а искът е предявен на 17.06.2019г. Давностният срок тече в случай на частична липса, повреда или забава - от деня, в който стоката е била доставена. Съгласно разрешението, дадено в Решение № 118/20.07.2017г., постановено по т. д. 2179/2016г., ВКС, I т. о., отговорността на застрахователя по застраховка „Отговорност на превозвача" е обусловена от отговорността на превозвача по Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, когато обект на застраховането са стоки, за превоза на който се прилагат правилата на Конвенцията.

Въвежда се възражение, че първоинстанционният съд не е обсъдил доводите на ответника, че по делото не е представена рекламация по чл. 30 от Конвенцията (CMR) като се сочи, че рекламационното писмо е част от фактическия състав на правото на претенция по този ред по силата на чл. 17 от Общите условия по застраховката и съответно липсата на такава води до неоснователност на същата.

Твърди се недоказаност на претенцията предвид обстоятелството, че и

двете САТЕ пресъздават твърдения от ИМ и ползват изчисленията на служител на „Форд“, като липсва оглед на МПС. По отношение на начина на определяне размера на щетите по товара, принципът за определяне стойността на увредената стока е застъпен в чл. 23, т. 2 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), в която се сочи, че стойността на стоката се определя по борсовия курс или при липса на такъв - по текущата цена на пазара, или при липса на такава - по обичайната стойност на стоките от същия вид и качество. При увредена стока - лек автомобил необосновано е стойността на ремонта да бъде определена по цени на официален сервиз на марката.

На следващо място се изтъква, че съгласно чл. 18 от Общите условия, застрахованият може да сключва спогодби и/или споразумения за плащане на обезщетения на трети лица задължително със съгласието на застрахователя, за което го уведомява писмено. В противен случай те нямат сила спрямо застрахователя и по силата на чл. 434, ал. 1 от КЗ, който гласи, че спогодбата между увреденото лице и застрахования, както и признаването на задължението от застрахования имат действие за застрахователя, ако той ги одобри. В процесния случай, извънсъдебното плащане от страна на ищеца, както и сключени споразумения за прихващане, нямат обвързваща сила за застрахователя по отношение на определената и търсена сума за изплащане. Представените по делото фактури не установяват извършено от ищеца плащане към „Валтранс 98" ООД, както и не са представени фактурите и не са конкретизирани вземанията, с които се твърди да се извършва прихващане. Предвид това е неприложима разпоредбата на чл. 435 от КЗ, която гласи, че ако е удовлетворил увреденото лице, застрахованият има право да получи от застрахователя застрахователното обезщетение в рамките на застрахователната сума при спазване изискванията на чл. 434 от КЗ.

Моли за цялостна отмяна на решението и присъждане на разноски в двете инстанции.

В срока по чл. 263 ГПК въззиваемата страна „РМ КЛАСЛАЙН“ ООД депозира писмен отговор, с който оспорва жалбата като неоснователна, неправилна и необоснована.

По отношение на възражението за неангажиране на аварийен комисар се

счита, че към момента на установяване на щетата шофьорът на превозвача няма как да знае каква е нейната стойност, за да прецени дали следва да бъде искан аварийен комисар. Същевременно шофьорът е взел всички разумни и предвидими мерки за установяване на настъпването на събитието, документиране на вида на вредите, включително и със снимков материал. Настоява се, че е съставен е протокол за щетите, изготвена е и независима експертиза и оценка на щетите от UCM Global - оценител, водещ независим световен експерт в областта на обработката на искове за обезщетения и възстановяването на загуби, регулиране на загубите и управление на риска по отношение на автомобилите (<https://www.ucmglobal.com>) като по този начин застрахованият е изпълнил изискванията на закона да осигури на застрахователя документите, пряко свързани с установяването на събитието и размера на вредата (чл. 395 ал. 7 КЗ). Макар и да няма титлата „аварийен комисар“, изготвената независима оценка (неоспорена от ответника) практически изпълнява същата роля.

Сочи се, че според чл. 395 ал. 5 КЗ застрахователят е длъжен да изплати обезщетение, ако неизпълнението на задължение за спазване указанията му от застрахования не е в причинноследствена връзка с настъпването на застрахователното събитие. Позовава се на нормата на чл. 408 ал. 1 т. 3 КЗ, според която застрахователят може да откаже плащане на обезщетение само при неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие.

Моли за потвърждаване на решението и присъждане на разноски.

Страните не са направили искания по доказателствата.

ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД като взе предвид направените оплаквания с жалбата, изложените доводи и съображения на страните, както и събраните по делото доказателства намира за установено следното:

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл. 267, ал. 1 ГПК, подадена е в срок от надлежна страна срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, съдържа необходимите приложения, вкл. доказателство за платена

държавна такса, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК са да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното в цялост първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, поради което е валидно.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост.

Пред Районен съд град Варна е поставена на разглеждане искова молба от „РМ Класлайн“ ООД ЕИК 204414641 със седалище и адрес на управление гр. Варна, ул. „Околчица“ № 6 срещу ЗАД „ОЗК - Застраховане“ АД ЕИК 030269049 със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Възраждане“, ул. „Света София“ № 7, ет. 5, за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 9881.27 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, съставляващи разходи за ремонт и обезценка (12 %) на л. а. марка „Форд“, модел „Екоспорт“, с рама № *****, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба – 03.04.2019 г. до окончателното изплащане на задължението.

Не се спори между страните, че в периода 13.01.2018 г. – 12.01.2019 г. между страните е налице валидно застрахователно правоотношение, основаващо се на договор за застраховка „Отговорност на превозвача при автомобилен превоз на стоки“ относно влекач „Скания“ с рег. № ***** и ремарке „Ролфо“ с рег. № *****, обективиран в полица № 0310-090-2018-0002/ 12.01.2018 г.

Не се оспорва от ответника и се установява от приетите по делото писмени доказателства, че в периода 12.04.-16.04.2018г. е настъпило

твърдяното от ищеца застрахователно събитие – повреда на превозван от ищцовото дружество товар.

Влезият в сила застрахователен договор е породил за застрахователя задължение по чл.386, ал.1 във вр.чл.405, ал.1 от КЗ при настъпване на застрахователно събитие да изплати на застрахования обезщетение за претърпените от събитието вреди.

Позитивният изход на спора по предявения иск с правно основание 405, ал.1 от КЗ и предвид конкретиката на спора се основава на успешното доказване от страна на ищеца – превозвач - наличието на застрахователно правоотношение между него и ответното дружество, настъпването на застрахователно събитие, за което се претендира обезщетение, вида и характера на вредите и размера на дължимото обезщетение. В тежест на ответника-застраховател е възложено да установи въведените правоизключващи и правопогасяващи възражения.

Застраховането срещу рисковете на превоза е уредено в КЗ като застраховане на превозвания товар (карго застраховане). То е вид доброволно, имуществено застраховане и по-специално застраховане на вещи и има за цел да покрие вредите, претърпени от превозвания товар независимо от причините за увреждането и наличието на вина на превозвача. Транспортната застраховка покрива вредите, причинени на товара, а не отговорността на превозвача.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че след възлагане от „Спед С“ ООД, „Валтранс 98“ ООД възлага на „РМ Класлайн“ ООД, превоз на товар – 8 броя нови автомобили марка Форд Екоспорт с място на товарене гр. Крайова, Румъния и разтоварне в гр.Ливорно, Италия.

При разтоварването на автомобилите на 16.04.2018 г., е установена щета по л. а. марка „Форд“, модел „Екоспорт“, с рама № *****, изразяващо се в увреждане на горна лява част. За установената увреда е направено изрично вписване в международната товарителница 2599, като в реквизит 18 Уговорки и забелжи на превозвача е посочено, че за номер ***** е налице „вдлъбнат покрив – лява релса за багажник счупена – има нужда от

техническа експертиза“. Представени са доклад за щети и повреди на превозно средство от служител на получателя; доклад на техническа експертиза от UCMGlobal Ltd, United Kingdom с предварителна оценка на разходи за ремонта; документи за поръчка за работа от 28.05.2018г. и от 27.06.2018г. за автомобил марка Форд Екоспорт с шаси *****.

По делото са назначени две единични САТЕ с идентични задачи, чиито заключения си кореспондират и взаимно се допълват. От проведеното проучване на представените писмени доказателства от вещите лица, доколкото при отговора на поставените задачи, не е бил възможен непосредствен оглед на автомобила, се установява, че процесният автомобил заедно с останалите седем автомобила са били превозвани с превозно средство предназначено специално за превоз на автомобили. Всички автомобили са били натоварвани по един и същ начин като товарния автомобил и ремаркетото са разполагали с подвижни товарни рампи, което позволява автомобилите да се товарят и разтоварват или на собствен ход или чрез изтегляне посредством ел.лебедка, с която е оборудван специализирания автомобил и се застопоряват след натоварването си върху товарните рампи със специални колани и чрез стопери. Като съобразява вида и характеристиката на конкретните вреди, вещото лице по повторната САТЕ докладва, че е налице реална възможност повредите да са получени при въздействие и контакт с твърдо тяло, като посоката на преместването на това твърдо тяло е в посока отпред назад спрямо предната част на л.а. Форд и при контакт само с лявата част на тавана на автомобила до средата на тавана спрямо ширината на автомобила. Формирано е заключението, че доколкото при товаренето автомобилите са били без повреди, т.к. в делото липсват данни и документи за настъпили повреди при товаренето, то повредата е настъпила при транспортирането в периода от 12.04.2018г. до 16.04.2018г. Според вещото лице като се отчита, че процесният автомобил е бил фабрично нов и с модел година 2017г., то към 2018г. същият би могъл да бъде ремонтиран основно в официалните сервиси на марката, при който ремонт се запазват гаранционните условия, предоставени от производителя чрез официалния представител на марката. За автомобили от този вид към 2018г. резервни части се предоставят предимно от официалните представители на марката, като резервни части се предлагат и от други търговци, които не са

официални представители на марката, но при тях цената би била по-висока. Доколкото автомобилът е следвало да бъде отремонтиран, както е и сторено, в Италия в официален сервиз на марката, то, според експерта, посочените в документите разходи, свързани с ремонта, отговарят на действителните. Освен това, докладва, че вследствие настъпилата щета е било наложително автомобилът да бъде преоценен, като е отчетена амортизация в рамките на 12 процента от стойността му, равняваща се на 2 044.94 евро. Така общата стойност на щетата по процесния автомобил, включваща сума за ремонт и сума за обезценка възлиза на 5052.29 евро или при фиксиран курс на БНБ за 1 евро, 9881.42 лева.

Ответното дружество не е оспорило заключението по повторната САТЕ относно стойността на средствата за ремонт и обезценка; не е ангажирало доказателства, посредством които да обори изводите на експерта, че процесният автомобил е бил натоварен и закрепен по идентичен начин като останалите автомобили, поради което и вредата следва да е настъпила по време на транспортирането му до крайното местоназначение, при липса на данни за непрофесионално поведение на водача. В този смисъл възражението на въззивника за проявена от застрахования чрез негови служители груба небрежност при товарене, превоз и разтоварване на вещта остава недоказано. Неоснователно се явява и възражението за неизправност и/или неподходящо натоварване на транспортното средство, както за недостатъчно укрепване на товара. Не се установява по делото изпълнение или нарушение от страна на застрахования на нарежданията и указанията на изпращача и клаузите на превозния договор.

Следователно налице е настъпило в рамките на действащ договор за застраховане срещу рисковете на транспорта застрахователно събитие, като конкретното увреждане представлява покрит от застрахователя риск. Това обуславя задължението на застрахователя при настъпване на застрахователното събитие да плати на застрахования застрахователно обезщетение в уговорения срок.

Въз основа на претенцията от ищцовото дружество за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховката „Отговорност на превозвача при международен автомобилен превоз на стоки“ по застрахователна полица

с № 0310090201800002, депозирана на 16.04.2018г. пред ОЗК Застраховане е образувана щета № 0310-090-0007-2018 от 16.04.2018г.

Независимо от представянето на допълнително изисканите документи във връзка с установяване вида и характера на щетата, с писмо изх. № 99-6319/21.12.2018г. застрахователното дружество отказва изплащане на обезщетение като се мотивира, че застрахованият не е изпълнил задължението си по чл.14 от ОУ, раздел VI Задължения на застрахования, което е обективизирано и в т.11 от Застрахователната полица, а именно : при настъпване на застрахователно събитие застрахованият е длъжен за изиска протокол от аварийен комисар за щети в размер над 1000 евро с оглед удостоверяване на събитието.

Не се спори от ищеца, че в случая такъв не е съставен.

Принципно правото на отказ от изплащане на обезщетение е признато във връзка с неизпълнение на задължения на застрахования, които по силата на закона или по волята на страните са значителни от гледна точка на интереса на застрахователя, доколкото имат отношение към настъпването на застрахователното събитие и/ или към вредите от него (арг. от чл.408, ал.1, т.3 от КЗ).

Съгласно константната практика на ВКС по приложението на разпоредбата на чл.408, ал.1, т.3 от КЗ, вкл. и на чл.211, т.2 от КЗ (отм.), приложима и при действието на новия КЗ, за да възникне правото на застрахователя да откаже плащане на обезщетението, трябва да е налице причинна връзка между неизпълнението на задължението (предвидено в закон или в застрахователния договор и то да е значително с оглед интереса на застрахователя), и настъпилото застрахователно събитие, съотв. да се препятства доказването на обстоятелствата, при които е настъпило. Даденото разрешение е, че не може по договорен път причинната връзка да бъде презюмирана, а следва да се докаже в процеса от застрахователя, както и че при предявен иск по чл.405, ал.1 от КЗ преценката дали конкретното неизпълнени задължение по застрахователния договор е значително с оглед интереса на застрахователя, когато същото не е изрично предвидено в ОУ като изключен от покритие риск, е изключително провомощие на решаващия съд, а не на застрахователя.

Съгласно чл.14 от ОУ за застраховката Отговорност на превозвача при международен автомобилен превоз на стоки“ при настъпване на застрахователното събитие застрахованият е длъжен да уведоми писмено застрахователя в срок от 3 дни или в първия работен ден след като му е станало известно за настъпването на застрахователното събитие. Както се установи по-горе ищецът е уведомил застрахователното дружество още в деня на узнаване за щетата. Съгласно изр.второ на сочената клауза от ОУ при настъпване на застрахователно събитие в чужбина застрахованият е длъжен да изиска и протокол от аварийен комисар за удостоверяване на събитието, като при неизпълнение на това задължение застрахователят може да намали размера на обезщетението или да откаже плащане.

В конкретния казус покрития застрахователен риск е повреда на товара, което изисква от ищеца доказването на факта на надлежно натоварване на стоката, осъществяване на транспортирането със съответния специализиран превоз, установяване на вредите от получателя преди приемане на товара и др.

Съгласно чл.17 от ОУ при предявяване на претенцията застрахованият е длъжен да представи застрахователна полица, рекламационно писмо по чл.30 от Конвенцията, товарителница, фактура за стойността на товара, полицейски или друг официален документ, удостоверяващ настъпването на застрахователното събитие, аварийен протокол от аварийен комисар за повреди... други документи, изискани от застрахователя, имащи връзка със застрахователното събитие.

Изрично е посочено в ОУ, че представянето на аварийен протокол от аварийен комисар е за доказване/удостоверяване пред застрахователя на събитието, което следва да се тълкува в посока, че неизпълнението на задължението не погасява на това основание правото му на застрахователно обезщетение. Това е така, защото дори и да се приеме, че предписаното поведение е изискуемо с оглед на добросъвестността, то обстоятелството, че не е осъществено не може да се приравни на неизпълнение на договорно задължение, значително за интереса на застрахователя, съгл. разпоредбата на чл.408, ал.1, т.3 от КЗ.

На първо място, предвид съдържанието на задължението и вида на

застрахователното събитие, категорично липсва връзка между неизпълнение на задължението и настъпилото застрахователно събитие.

На следващо място, в хода на производството са ангажирани обилно количество доказателства – както документи, удостоверяващи превоза, съгласно Конвенцията, и съдържащи изявление на получателя относно състоянието на стоката към момента на получаването ѝ, така и други частни свидетелстващи документи, съставени в мястото на получаване на стоката – доклад по щети, техническа експертиза, възлагателни писма, които разгледани поотделно и в тяхната съвкупност доказват удостоверените с тях факти и обстоятелства, предмет на оспорване от ответника по делото. С оглед на което, съдат приема за доказано настъпването на застрахователното събитие, а отказът на застрахователната компания, основан на липсата на съставен аварийен протокол от аварийен комисар, който дори не е индивидуализиран в ОУ или полицата, за неоснователен.

Неоснователно е възражението на въззивника относно неизпълнение на задължението му да представи пред застрахователя по застрахователната преписка рекламация по чл.30 от Конвенцията CMR, доколкото същата е нужна при уреждане взаимоотношенията между превозвача и получателя на стоката (в тази насока напр. чл.32, ал.2 от конвенцията). Независимо от това, следва да се посочи, че получателят изрично е вписал възраженията си относно състоянието на получената доставка директно в товарителницата по посочения по-горе начин.

Неоснователно е възражението на въззивника за погасяване на правото на иск за застрахователно обезщетение с изтичането на едногодишен давностен срок с оглед разпоредбата на чл. 32, ал.1 от Конвенцията CMR. Визираният срок касае искове, свързани с превоза и породени от частични липси, повреди или забава, и основаващи се на договора за превоз, като страните по тях са участниците в превозния договор. Цитираното от въззивника решение на касационната инстанция в подкрепа на възражението му, е неотносимо към настоящия спор, доколкото в конкретния случай предмет на застраховането е била гражданската отговорност на застрахования превозвач за причинените от него на трети лица вреди, свързани с използването МПС.

Предявеният иск се основава на поето договорно задължение от застрахователя по договора за застраховка на стоката, затова и наличието или липсата на спогодба между увреденото лице и застрахования не е от значение за правния интерес от водене на иска.

Доколкото в съдебното заседание, в което е изслушано заключението на повторната САТЕ, ответникът не го е оспорил, вкл. и по отношение паричната стойност на застрахователното обезщетение и предвид липсата на данни, които да опровергават така установения размер, то искът като основателен и доказан следва да бъде уважен така, както е предявен.

Върху определената сума се следва и претендираното обезщетение за забава в плащането на главницата, считано от подаване на исковата молба до изплащане на задължението, към който момент се установи, че липсва пълно или частично плащане.

С оглед еднопосочните правните изводи на двете инстанции, решението на ВРС следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК и направеното искане въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна сумата от 1000 лева, представляваща направените пред въззивната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение, изплатено по банков път.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 261219/13.11.2020г., постановено по гр.д.№ 9346/2019 г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК – ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕИК 121265177 със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Света София“ № 7, ет. 5 да заплати на „РМ Класлайн“ ООД ЕИК 204414641 гр.Варна сумата от 1000 лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, на

осн.чл.280, ал.3, т.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____